

N:o 169.

Af Herr **P. Staaff**: *Om utfärdande af en författning, att Svenska ångbåtar, som göra regelbundna turer mellan Danska kusterna och Svenska landet, måtte, efter verkställd inklarering, anses och behandlas såsom mellan inrikes orter gående fartyg.*

Kongl. Maj:ts förnyade nådiga Förordning angående lots- och fyrinrättningar i Riket den 9 Juli 1862 innehåller:

1 § mom. 2. Alla inhemska samt andra till kustfart här i Riket berättigade, enskilde personer tillhörande fartyg och båtar, som icke äro genom § 2 särskildt undantagna, skola, då de komma från utrikes ort, vid infart från öppen sjö taga lots samt sådan derefter genom alla lotsleder begagna, så länge de innehafva last, hvilken de å utrikes ort intagit; och må lots, vid fartygets ankomst till destinationsorten, ej lemna detsamma förr, än tullbetjent kommit ombord. När ofvannämnda fartyg och båtar till utrikes ort afgå, skola de begagna lots från inlastningsstället ut till öppen sjö.

Mom. 3. Såsom öppen sjö anses Kattegat, Öresund, Östersjön, Ålandshaf och Bottenviken.

§ 2. Från den i föregående § stadgade skyldighet att begagna lots frikallas:

a) Vid fart inrikes orter emellan, våra och Kronans så väl bevarade som obevarade fartyg af mindre än åtta fots djupgående.

b) Svenska enskilda personers eller bolag tillhöriga ångfartyg som göra regelbundna turer emellan orter å Svenska och Danska kusterna vid Öresund.

c) — — — — —

De stadganden jag nu anfört, såsom de tolkas, medföra den orimliga påföljd, att ångfartyg, som mellan Skellefteå och Köpenhamn, med anlöpande af mellanliggande städer, göra reguliera turer till stort gagn för alla orter de anlöpa, blifva, fastän de vid affärden från Köpenhamn först anlöpa Malmö och derstädes få innehafvande tullpliktigt oförtulladt gods vid tullkammaren plomberadt, belastas med lotsavgifter, som för t. ex. ångfartygen Niord och Chapman belöpa sig till omkring 4,000 Riksdaler hvardera — en afgift så

stor att den i förening med en mängd andra utgifter gör den reguliera ångbåtsfartens fortsättning mellan ofvannämnda orter omöjlig.

Afses det med stadgandet att lots' närvaro skall hindra förbrytelser mot tullförfattningarne, så missbrukas lotsverket till ett för dess egentliga ändamål främmande syfte. Från Malmö äro dessutom ångbåtens turer att anse såsom inrikes, och då godset i Malmö plomberas, finnes alls icke något skäl till den betungande afgiften.

På grund af det anförda vågar jag föreslå:

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af en författning derom, att Svenska, enskilda personer eller bolag tillhörande ångbåtar, som göra regelbundna turer emellan orter å Danska kusterna och Svenska städer, må efter verkställd inklarering anses och behandlas såsom emellan inrikes orter gående fartyg.

Om remiss till Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

P. Staaff.

N:o 170.

Af Herr **P. Staaff:** *Om ändring af 27 § i Kongl. Maj:ts Ordningsstadga för Rikets städer.*

§ 27 i Kongl. Maj:ts Ordningsstadga för Rikets städer, den 24 Mars 1868, lyder sålunda:

”Emot sådana af Öfverståthållare-embetet, Kongl. Maj:ts Befallningshafvande eller Magistrat fastställda eller gifna påbud eller beslut, som i §§ 20, 21 och 23 omförmälas, äfvensom öfver de närmare föreskrifter eller åtgärder, som det i öfrigt enligt denna Stadga tillkommer Magistrat eller Polismyndighet att meddela eller vidtaga, eger den, som anser sin rätt deraf förnärmad eller obehörigen inskränkt, att anföra besvär i den ordning, som för öfverklagande af förvaltande myndighet och embetsverks beslut är bestämd;
gällande